Ἔτος 18ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 825

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10 - 12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτρια αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης οὐδὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μητέρες χαρῆτε. — Ἐπιστολὴ τῆς Πυθαγοριστρίας Θεανοῦς περὶ διοικήσεως τῶν ὑπηρετριῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Τὸ σπίτι μας (ποίημα ἀπὸ τὴν Ἀσάλευτη Ζωὴ τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ). —Αἱ γυναῖκες ὡς κηδεμόνες (διάλεξις τοῦ δικαστοῦ Grieser ἐν Μονάχῳ ὑπὸ Δος Μαρίας Πινέλη).—Χωρὶς ὄνομα (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν).—Μία διάλεξις περὶ τῶν νέων καὶ ἀρχαίων συρμῶν.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. Ἡ Βενετία.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις. –Ἐπιφυλλίς: Ὁ νέος Ραββί (τέλος ὑπὸ Δος Μαρίας Πινέλη).

ΜΗΤΕΡΕΣ ΧΑΡΗΤΕ

Μητέρες χαρῆτε. Δὲν ἀποτείνομαι ἐδὼ εἰς τὰς μητέρας ποῦ ἔχουν ἑκατομμύρια, ἀλλ' εἰς τὸ πολὺ κοινὸν τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι μὲ μυρίους οἰκονομολογικοὺς συνδυασμοὺς κατορθώνουν νὰ οἰκονομοῦν διὰ τὰ μικρά των τὰ φορεματάκιά των τὰ εὔμορφα καὶ καθαρὰ καὶ τὴν καλὴν καὶ ὑγιεινὴν τροφὴν καὶ τὰ δίδακτρα διὰ καλὸν σχολεῖον καὶ κάθε τι ἀπὸ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν καλὴν των ἀνατροφὴν καὶ ἀνάπτυξιν.

Καὶ ἐνῷ τὰ κατώρθωναν ὅλα αὐτά, ἐν τούτοις ἔλειπεν ἀπὸ τὰ παιδιά των τὸ σπουδαιότατον ἄρτυμα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς, ὁ καλλίτερος πράγων τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας, τὸ ὡραιότερον μέσον τῆς ἀναπτύξεως τῶν εὐγενεστέρων παιδικῶν αἰσθημάτων, τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν χαρακτηρίζει τὴν φύσιν τῶν παιδιῶν: Τὰ παιδικὰ παιγνιδάκια.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς οἱ νομοθέται μας ἐχαρακτήρισαν τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν ὡς ἀντικείμενα πολυτελείας καὶ τὰ ἐφορολόγησαν εἰς βαθμόν, ὁ ὁποῖος τὰ κάμνει ἀπρόσιτα εἰς τὸ πολὺ κοινόν, ἐφορολογήθη ταὐτοχρόνως καὶ ἡ παιδικὴ χαρὰ καὶ εὐθυμία Καὶ μαζῆ μὲ αὐτὴν τὸ μόνον παιδαγωγικὸν μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον ἄκοπα καὶ ξεκούραστα ἀφυπνίζεται τὸ παιδικὸν πνεῦμα εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἐξεγείρονται τὰ αἰσθήματα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου συντροφευμένα μὲ τρυφερότητα καὶ μὲ στοργήν.

Ὁ Froebel, ὁ μέγας παιδαγωγός, τοῦ ὁποίου τὸ παιδαγωγικὸν σύστημα τόσον τελείως μεταφυτεύει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀκούραστος καὶ μεγάλη παιδαγωγός μας κ. Αἰκατερίνη Λασκαρίδου, ὁ Froebel στηρίζει ὅλην τὴν θεωρίαν τοῦ συστήματός του εἰς τὰ παιδικὰ παιγνιδάκια. Ἀλλὰ τὰ παιγνιδάκια αὐτὰ τὰ θέλει ὡραῖα,καλλιτεχνικά, ἁρμονικά, εὐγενῆ, θὰ ἔλεγα, διότι ἀπὸ αὐτὰ περιμένει μίαν ὡρίαν καὶ εὐγενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν παιδικῶν ψυχῶν, ἀπὸ αὐτά, καταλλήλως χειριζόμενα, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐργασίαν, τὴν ἕξιν τῆς τάξεως, τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πνευματικῆς δημιουργικότητος, τὴν ἔμπνευσιν τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς στοργῆς, τὸν σχηματισμὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν κατανίκησιν τοῦ παιδικοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Ἀλλὰ μὲ τὴν φορολογίαν τὰ παιδικὰ παίγνια τὰ ὡραῖα, τὰ ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης δὲν ἦσαν προσιτὰ παρὰ εἰς τὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων τάξεων.Διὰ τὰ ἄλλα, τὰ πολλά, τὰς χιλιάδας καὶ τὰς μυριάδας ἔμειναν τὰ παίγνια τῆς ἐγχωρίου κατασκευῆς. Ἕνας δύο μικρέμποροι καὶ μικροεπιχειρηματίαι ἐσκέφθησαν νὰ τροφοδοτήσουν τὸ κοινὸν τῶν παιδιῶν μὲ παιγνίδια ἐγχώρια. Ἕνα ξύλον ἄξεστον, ἄσχημον, χωρισμένον εἰς δύο εἰς τὸ κάτω ἄκρον καὶ στρογγυλευμένον, ἀσπρισμένον καὶ κοκκινισμένον πρὸς τὰ ἐπάνω, ἰδοὺ ἡ κούκλα. Ἡ ἐνδυμασία,τὰ μαλλιά της, τὸ μουντζούρωμα τῶν φρυδιῶν της, τὴν παρουσίαζαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἕν εἶδος μεγαίρας, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε ὄχι μόνον νὰ τρομάζῃ τὰ παιδιά, ἀλλὰ νὰ καταστρέφῃ καὶ τὸ εἰς τὴν τρυφερὰν ψυχὴν των φύσει ἐνυπάρχον

αἴσθημα τῆς ἁρμονίας, τοῦ κάλλους, τῆς χάριτος. Καὶ τὴν κούκλαν αὐτὴν παρηκολούθει κατὰ βῆμα ὁ κοῦκλος, ἔνας ἀρσενικὸς ξύλινος λιποτάκτης τῶν Ἑλληνικῶν φυλακῶν, ἀπαίσιος τὸ πρόσωπον, ἄλλοτε φουστανελοφόρος καὶ ἄλλοτε στρατιώτης μὲ στολήν, ἐντροπιάζων καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν καὶ τὴν στολὴν τοῦ πεζοῦ καὶ τὴν φουστανέλαν τοῦ εὐζώνου. Τὸ ζεῦγος αὐτὸ ἀκολουθεῖ σειρὰ ἄλλη χονδροειδῶν, κακοσχήμων καὶ κακομόρφων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀραδειάζονται εἰς τὰς προθήκας καὶ εἰς τὰ ὑπαίθρια τραπεζάκια τῶν μικροπωλητῶν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ τοῦ Μοναστηρακιοῦ, σπανίως καὶ σποραδικῶς ἐμφανιζόμενα εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένα τὰ παιγνιδάκια τῆς εὐρωπαϊκῆς προελεύσεως, ὡραῖα, χαριτωμένα εἰς βαθμόν, ὥστε ἡ θέα των νὰ τέρπῃ καὶ τοὺς μεγάλους ἀκόμη.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας, φυσικά, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον κυκλοφοροῦν τὰ ἐγχώρια παιγνίδια καὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ὑπόδουλον Ἑλλάδα τὰ παιδιὰ σχηματίζουν τὴν περὶ τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου πρώτην ἰδέαν των ἀπὸ τὰ ἐξηγριωμένα, τραμπούκικα καὶ βλακώδη πρόσωπα τῶν φαντάρων καὶ φουστανελοφόρων τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας μας. Τὰ κοριτσάκια δέ, τὰ ὁποῖα μανθάνουν εἰς τὸ σχολεῖον ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπηθανατίσθη ὁ τύπος τῆς ὡραίας γυναικός, ὅτι αἱ Ἀθῆναι ὑπῆρξαν καὶ εἶναι ὁ τύπος κάθε κομψότητος καὶ κάθε ὡραιότητος, ἡ βλαχοφορεμένη, ἄσχημη καὶ πρόστυχη κ ύκλα, ἡ ἐρχομένη κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν μεταβάλλει κάθε περὶ ὡραιότητος ἰδέαν καὶ βυθίζει τὴν παιδικὴν ψυχὴν εἰς τελείαν ἀπογοήτευσιν

Ὥστε καὶ ὑπὸ παιδαγωγικὴν καὶ ὑπὸ ἐθνικὴν ἔποψιν τὰ ἄσχημα παιγνίδια εἶναι ἐπιβλαβῆ καὶ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς των. Μὲ χαράν μου λοιπὸν μεγάλην εἶδα σήμερον ἀναγραφομένην τὴν εἴδησιν ὅτι μετακαλεῖται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τεχνίτης παιδικῶν παιγνιδῶν, ὁ ὁποῖος θὰ διευθύνῃ τὸ ἐν Βυτίνῃ ἐργοστάσιον, καὶ ἀπὸ τὴν τεχνικὴν μόρφωσιν τοῦ ὁποίου περιμένομεν τὴν ἀναγέννησιν τῆς βιομηχανίας τῶν παιγνιδῶν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος, ὄχι πλέον μὲ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν χάριν τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ μὲ τὸ κάλλος τῶν παιγνιδῶν τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὁποῖα καὶ εἰς πλαγγόνας τῆς Τανάγρας καὶ εἰς τόσα ἄλλα ἀθύρματα μᾶς ἐφύλαξεν ἡ καλὴ Ἑλληνικὴ γῆ, ἡ μεγάλη αὐτὴ θεματοφύλαξ τόσων θαυμασίων ὡραιοτήτων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΡΙΑΣ ΘΕΑΝΟΥΣ

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως τῶν ὑπηρετριῶν

Θεανὼ πρὸς Καλλιστώ.

Ὁ γάμος παρέχει καὶ εἰς τὰς νεωτέρας ἀπὸ ὑμᾶς τὴν ἐξουσίαν νὰ διοικῆτε τὰς ὑπηρετρίας. Εἶναι λοιπὸν ὠφέλιμον νὰ σᾶς παρέχωνται διδάγματα περὶ διοικήσεως τῶν οἴκων σας ἀπὸ γυναῖκας μεγαλητέρας ἡλικίας. Διὰ τὸν ἀγνοοῦντά τι, ὡραῖον εἶναι νὰ διδάσκεται πρῶτον καὶ ἔπειτα νὰ ἐκτιμᾷ κατ' ἀξίαν τὰς πλέον συμφερούσας συμβουλὰς τῶν ἡλικιωμένων γυναικῶν. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ τείνῃ ἡ ἀνατροφὴ τῆς νέας ψυχῆς τῆς παρθένου.

Ἡ πρώτη διοίκησις τῆς γυναικὸς ἐν τῷ οἴκῳ εἶναι ἡ τῶν ὑπηρετριῶν. Ὅ,τι δ' εἶναι σημαντικώτατον, ὦ φίλη, εἶναι ἡ εὐμένεια τῶν δούλων πρὸς τοὺς κυρίους των. Τὸ αἴσθημά των αὐτὸ δὲν ἀγοράζεται μαζῆ μὲ τὸ σῶμά των, ἀλλὰ ἀναπτύσσεται ἀργότερα διὰ τῆς καλωσύνης τῶν κυρίων. Αἰτία τοῦ αἰσθήματος τούτου εἶναι ἡ δικαιοσύνη μεθ' ἧς κρίνονται, ὅταν δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐργασθοῦν, εἴτε διότι ἔχουν ἐξαντληθῆ αἱ δυνάμεις των, εἴτε διότι πάσχουν. Αἱ ἀδυναμίαι αὐταὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ὑπάρχουν κυρίαι, φιλάργυροι καὶ ἄκαρδοι, αἱ ὁποῖαι κακομεταχειρίζονται τὰς δούλας, τὰς φορτώνουν μὲ ἐργασίαν καὶ οὔτε κἂν τὰς τρέφουν ἀρκετά. Ἔπειτα ἐὰν αἱ ἐξηντλημέναι αὐταὶ δοῦλαι, ζητήσουν νὰ χορτάσουν τὴν πεῖνάν των μὲ τροφὴν ἑνὸς ὀβολοῦ καταδικάζονται εἰς μεγάλας τιμωρίας καὶ βασανιστήρια. Κανόνιζε πάντοτε τὴν τροφὴν των ἀνάλογον πρὸς τὴν παραγομένην ἐργασίαν των.

Ὡς πρὸς τὰς ἀκαταστασίας τῶν ὑπηρετριῶν προτίμα πάντοτε ὅ,τι εἶναι πρέπον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὰς παρεκτροπάς των. Μὴν ἀφίνῃς νὰ παρασύρεσαι οὔτε ἀπὸ θυμόν, οὔτε ἀπὸ σκληρότητα. Κρίνε διὰ τῆς λογικῆς καὶ ὄχι μὲ τὸ μῖσος πρὸς τοὺς κακούς. Ἐὰν τὰ ἐλαττώματα μιᾶς ὑπηρετρίας εἶναι ἀκράτητα, στείλετέ την εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ πωληθῇ. Ἀποξενουμένη τοῦ οἴκου γίνεται ξένη πρὸς τὴν κυρίαν της. Ἔσο δικαία ὡς ὁ πρόεδρος διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃς τὴν ἀλήθειαν τοῦ σφάλματος καὶ τὴν δικαιοσύνην τῆς καταδίκης Ἔστω δὲ πάντοτε ἀνάλογος ἡ τιμωρία πρὸς τὸ σφάλμα. Ὅταν ἡ ἀπόφασίς σου γίνῃ γνωστή, ἡ γεννατότης σου ἂς ἀπαλλάξῃ τὴν δούλην τῆς τιμωρίας. Οὕτω θὰ τηρήσῃς τὸ κῦρός σου εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου.

Ὑπάρχουν γυναῖκες, ὦ φίλη, αἱ ὁποῖαι ἐξαγριούμεναι ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸν θυμὸν μαστιγόνουν μέχρις ἀπανθρωπίας τὰς δούλας των. Μὲ τὸν καιρὸν αἱ δοῦλαι ἐξηντλημέναι ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα ἢ δραπετεύουν, ἢ τελειόνουν τὴν ζωήν των, αὐτοκτονοῦσαι. Καὶ ἡ μόνωσις τῆς κυρίας, ἡ ὁποία κλαίει διὰ τὸ λάθος της δὲν θερκπεύεται. Ἀλλά, ὦ φίλη, μιμοῦ τὰς χορδὰς τῶν ὀργάνων. Ὅταν δὲν τεντωθοῦν ἀρκετὰ δὲν δίδουν ἦχον, ὅταν τεντοθοῦν πολὺ σπάζουν. Αἱ σχέσεις σου μὲ τὰς ὑπηρετρίας σου ἂς κανονίζωνται ἀπὸ τὸ παράδειγμα αὐτό Ἡ μεγάλη ἐπιείκεια τὰς διαθέτει εἰς ἀδιαφορίαν καὶ ἀπείθειαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη πίεσις τὰς καταστρέφει. Ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξάγεται ὅτι δι' ὅλα τὰ πράγματα πᾶν μέτρον ἄριστον.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Τὸ σπίτι μας εἶν' ἕνα σπίτι ποῦ δὲν ἔχει
Τὴν ἄσημη βοὴ καὶ τὴ μουγγὴ τὴ νέκρα
Τῶν ἄλλων σπιτιῶν ἀγάντια του καὶ γύρω.
Στὸ σπίτι μας πουλιὰ ἀσυνήθιστα λαλοῦνε

Καὶ στοῦ σπιτιοῦ μας τὴν αὐλὴ παραβλαστάρι
Τοῦ μαγιτικοῦ δεντροῦ φουντώνει τῆς Δωδώνης·
Στὸ περιβόλι τοῦ σπιτιοῦ μας πυκνανθίζουν
Τὰ σιδερόχορτα καὶ τὰ φειδοχορτάρια,
Στὸ σπίτι μας ἀστράφτει ὁ μαγικὸς καθρέφτης
Ποῦ μέσα στὸ γυαλί του ἀντιφεγγίζει πάντα
Τὸ πρόσωπο ὑπερθαύμαστο τῆς Οἰκουμένης·
Κ' ἡ σιωπὴ στὸ σπίτι μας εἶνε γιομάτη
Ἀπό ναν ἀξεδιάλυτο πνιγμένο βόγγο
Περασμένων καιρῶν καὶ ἀγέννητων αἰώνων.
Στὸ σπίτι μας ψυχὲς γεννιοῦνται καὶ πεθαίνουν,
Κι' ἀπάνου στοὺς βλαστοὺς βλαστοὶ περνοδιαβαίνουν,
Κ' οἱ γέροι ἔχουν τῶν Λευϊτῶν τὰ πλούσια γένεια
Τἄσπρα καὶ τὸ πλατὺ μέτωπο τῆς μελέτης
Καὶ τὴν ὀργὴ τῶν προφητῶν· κ' ἔχουν τῶν ἴσκιων
Τὴν γαλήνη τὴν ἄπιαστη καὶ τὴ φοβέρα.
Καὶ οἱ νέοι μέσ' στὰ πυκνότατα τοῦ νοῦ λαγκάδια
Κυνηγώντας θερμὰ τὴ νύφη τὴν Ἰδέα,
Σκορποῦν τὴ λάβρα τῶν ἀβάστατων σατύρων,
Καὶ τὰ παιδιὰ εὐκολοξεχνώντας τὰ παιγνίδια
Καὶ καρφωμένα σὲ μιὰν ἄκρη, συχνανοίγουν
Στοχαστικὰ τὰ μάτια, καὶ μεγαλοφέρνουν.
Κι' ὅλοι πρόγονοι, ἀπόγονοι, μικροὶ μεγάλοι,
Κάθε ποῦ φανερώνονται στὰ πλήθη μέσα,
Τὸ κάμωμα ἔχουν ποῦ γεννάει τὰ περιγέλοια
Κ' ἔχουν τὸ λόγο ποῦ ξεσπάει καὶ ποῦ σκλαβώνει.
Ὅμως ἀπ' ὅλα πιὸ πνεματικὰ καὶ ὡραῖα
Ἀντιλαλεῖ στὸ σπίτι μας καὶ τὸ γιομίζει
Γιὰ διαλεχτοὺς μιὰ διαλεχτή, μιὰν ἁρμονία,
Ἀπ' τὸ Σινᾶ ἀστραπὴ κι' ἀπ' τὸν Ὄλυμπο φέγγος,
Σὰ νὰ κρυφομιλοῦν σταστροσπαρμένα σκότη
Ἡ ἅρπα τοῦ Δαβὶδ καὶ ἡ λύρα τοῦ Πινδάρου!

[*Ἀπὸ τὴν «Ἀσάλευτην Ζωὴν» τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ*]

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΩΣ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ

Τὸ πρόβλημα τῆς κηδεμονίας ἔχει δύο ὄψεις. Εἶνε ζήτημα πολιτικὸν καὶ κοινωνικόν. Ἐκ τούτου προκύπτουσι δύο σπουδαῖαι ἐρωτήσεις χρήζουσαι μελέτης καὶ προσοχῆς: *Τίς τίθεται κυρίως ὑπὸ κηδεμονίαν; Εἶνε ἡ γυνὴ εἰς θέσιν νὰ λάβῃ τὴν εὐθύνην κηδεμόνος;*

Ἄλλοτε ἐτίθεντο ὑπὸ κηδεμόνα τὰ ὀρφανὰ πατρὸς ἀνήλικα τέκνα, ἐπιζώσης εἰσέτι τῆς μητρός. Ὥστε ἡ ἔννοια κηδεμονία εἶχε περιορισθῆ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἀποκλείουσα τὴν γυναῖκα καὶ ὡς μητέρα. Ὁ ἀστυκὸς κώδηξ διεφιλονείκησε τὸ μητρικὸν δικαίωμα, εἰς τὸν ἕτερον ἐκ τῶν γονέων. Ὑπὸ κηδεμονίαν τίθενται σήμερον τὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀπορφανισθέντα τέκνα, ἢ τὰ μὴ νόμιμα τοιαῦτα· τὰ ὀρφανὰ πατρὸς ἀνήλικα τέκνα, κατ' ἐξαίρεσιν μόνον τώρα πλέον, ἂν ἡ μήτηρ νυμφευθῇ ἐκ δευτέρου.

Τώρα παρουσιάζεται ἡ ἐρώτησις: ποῖα εἶνε τὰ καθήκοντα τῆς κηδεμονίας;

Ὅπως ἀναλάβῃ τις τοιαύτην εὐθύνην πρέπει ὄχι μόνον παρὰ τῶν ἄλλων νὰ κριθῇ ἁρμόδιος ἀλλὰ πρῶτος πάντων αὐτὸς ἑαυτὸν νὰ κρίνῃ τοιοῦτον, ὥστε καὶ νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἐπιβαλλομένους διὰ τοῦτο ὅρους εἶνε ἀνάγκη ἀπαραίτητος. Κατὰ συνέπειαν:

Ὁ ἀναλαμβάνων καθήκοντα κηδεμόνος, πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ὑγιείας τοῦ κηδεμονευομένου· τοῦτέστι: ἐποπτεία τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀκριβὴς ὁρισμὸς τῆς κατοικίας αὐτοῦ. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀνατροφὴ ἐννοεῖται ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος, ἡ μόρφωσις τῆς καρδίας καὶ ἡ ἐκμάθησις ἑνὸς οἱουδήποτε ἐπαγγέλματος, πρὸς πορισμὸν ζωῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ θρησκευτικὸν μέρος, ἂν τὸ τοῦ κηδεμόνος εἶνε διάφορον τὸ τοῦ κηδεμονευομένου, οὐδόλως δικαιοῦται ὁ κηδεμὼν νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἀνατροφῆς, οὐδαμῶς ὑπάγεται τοῦτο ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν καὶ εὐθύνην αὐτοῦ· οὔτε καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ ἢ διαφιλονεικήσῃ δοξασίαν μὴ συμβιβαζομένην μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ θρησκεύματος τοῦ ὑπὸ κηδεμονίαν διατελοῦντος. Εὐθύτης, εἰλικρίνεια, ἀμεροληψία, βίος ἄμεμπτος, ἐν ἑνὶ λόγῳ συναίσθησις τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος, ἰδοὺ τὰ προσόντα τῶν κηδεμόνων: ἀλλὰ τότε ποῖον ἐκ τῶν δύο φύλων ἤθελεν εἶσθαι καταλληλότερον διὰ τοιαύτην εὐθύνην;

Ὁ ἀστυκὸς κώδηξ, ἐξετάζων τὰς ψυχικὰς δυνάμεις, διαθέσεις καὶ αἰσθήματα, ὑπέδειξε τὴν γυναῖκα καταλληλοτέραν, ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου τοῦ 1900. Κατὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἀστυκοῦ κώδικος ἐνεκρίθη ὡς κατάλληλος, καὶ ἐπεκυρώθη ὡς ἔχουσα τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα δι' ὅλας τὰς παρουσιαζομένας ὑπὸ τῆς κηδεμονίας αὐτοφυεῖς δυσκολίας.

Ἀπὸ τοῦδε ὀφείλει τις νὰ μὴ ἀποτείνεται καὶ στρέφει τὸ βλέμμα μόνον πρὸς τὸ ἀνδρικὸν φῦλον πρὸς ἐκλογὴν κηδεμόνος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ γυναικεῖον, πρὸς τὸ ἄλλο ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ τοῦτο ἀνταποκρίνεται ὄχι μόνον εἰς τὸν δικαστικὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν φυσιολογικόν, ἀφοῦ εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις τῶν δύο φύλων εἶνε ἴσαι κατ' ἀρχὴν καὶ ἰσότιμοι πρὸς χρησιμοποίησιν. Ὥστε συνεζητήθη καὶ ἐπεκυρώθη, ὅτι τοὺς ἐπιβαλλομένους ὑπὸ τῆς κηδεμονίας ὅρους ἐν πάσῃ περιπτώσει ἠμπορεῖ νὰ ἀναλάβῃ ἡ γυνή, ὡς καὶ ὁ ἀνήρ. Τοῦτο εἶνε ἀληθὲς καὶ ἀναντίρρητον. Καὶ πρὸς περισσοτέραν διασάφησιν καὶ εὐκρίνειαν τῆς ἀληθείας αὐτῆς κάμνω ἐδῶ μνείαν τῶν γυναικῶν ἐκείνων, εἰς τὰς ὁποίας ἀνετέθη ἡ ἐπιτήρησις ὀρφανῶν παιδίων, εἴτε εἰς κοινοτικὰ καθιδρύματα, εἴτε ἰδιωτικῶς μετὰ πόσης ἀφοσιώσεως, αὐταπαρνήσεως καὶ ἱερότητος ἐξεπλήρωσαν τὸ καθῆκόν των. Ὅπου καὶ ἂν ἐκλήθησαν ὡς κηδεμόνες τῶν ὀρφανῶν, τὰ ὁποῖα ἀνέτρεφαν, ἐφάνησαν ἀντάξιαι τοῦ ὑπουργήματος. Αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ πράγματα ἐκ πείρας ἐδίδαξαν, διὰ πολλοὺς λόγους, ὅτι ἡ γυνὴ ὄχι μόνον εἶνε ἴση μὲ τὸν ἄνδρα, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην κηδεμόνος, ἀλλὰ καὶ προτιμοτέρα καὶ καταλληλοτέρα. Ἡ βρεφικὴ καὶ παιδικὴ ἡλικία, οἱ σχολικοὶ καὶ οἱ μᾶλλον δύσκολοι ἀργότερα τῆς ἀναπτύξεως χρόνοι ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν εἰς περισσοτέραν ἀσφάλειαν ὅτε ἔτυχαν ἐμπιστευμένοι εἰς χεῖρας γυναικείας. Ἀσυγκρίτως καλλιτέρα ἐκρίθη καὶ ἐφάνη ἡ γυνὴ διὰ κόρας ἐφηβικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας. Πόσων λυπηρῶν ἐπεισοδίων ἐγενόμεθα μάρτυρες

μὲ ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν καὶ ἀφοσίωσιν ἀνδρὸς κηδεμόνος, ὅστις φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβλέπῃ νυχθημερὸν τὸ κηδεμονευόμενον, ἀλλ' ἀνέθετε τὴν ἐπίβλεψιν εἰς χεῖρας μισθωτάς, αἵτινες συχνάκις κατεχράσθησαν τῆς ἐμπιστοσύνης του, ἢ παρημέλησαν τὸ καθῆκόν των. Αἱ βιωτικαὶ ἀνάγκαι, τὰ μικρὰ καθέκαστα τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἡ ζωὴ ἐν γένει εἰς τὰ καθέκαστα μιᾶς κόρης ἐπιβλέπονται πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὴν γυναῖκα. Οὐδεὶς βεβαίως ἐξ ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν ἀρνεῖται τὸ λεπτεπίλεπτον ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ φύσις ἐπροίκισε τὴν γυναῖκα. Πῶς εἰσδύει ἠθικῶς εἰς τὴν ψυχήν, πῶς ἀντιλαμβάνεται ἀκριβῶς ὅ,τι συμβαίνει, πῶς προνοεῖ τὸν ἀπειλοῦντα κίνδυνον καὶ ἔχει ἐντυτῷ τὴν ἐπιδεξιότητα νὰ τὸν ἀποσοβήσῃ ἐγκαίρως, λαμβάνουσα τὰ κατάλληλα μέτρα. Ἐκεῖνο ἐπίσης τὸ ὁποῖον ἐνίσχυσε καὶ παρώτρυνε τὴν παραδοχὴν τῆς γυναικὸς ὡς κηδεμόνος εἶναι ὅτι παιδιὰ τῶν δύο φύλων καὶ κόραι ἀνεπτυγμέναι ἐμπιστεύονται καὶ ὁμολογοῦσιν εὐκολώτερα τὰ σφάλματά των ἢ τὰς θλίψεις των εἰς γυναῖκα, ἢ εἰς ἄνδρα. Αἱ γυναῖκες παρουσιάζονται σήμερον ὡς ἀγρὸς πλούσιος, παρὰ τῆς καλλιεργείας τοῦ ὁποίου ἀναμένει πολλὰ τὰ καλὰ ἡ ἀνθρωπότης. Ἡ γυναικεία κίνησις διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς γυναικὸς ὡς κηδεμόνος διὰ τοῦ κύρους τοῦ νόμου ἐπέτυχεν ἕνα σπουδαῖον ὅρον τῆς πληρώσεως ἑνὸς ἄρθρου τοῦ προγράμματός της. Εἴθε νὰ φανῇ ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων τῆς εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀνατιθεμένης νεότητος. Τὸ ὑπούργημα εἶνε τῇ ἀληθείᾳ τιμητικὸν καὶ τὸ νὰ συντελέσῃ τις πρὸς ἐπιτυχίαν καὶ πρόοδον αὐτοῦ εἶνε θρίαμβος.

Δημοσία διάλεξις τοῦ δικαστοῦ Grieser

Ἐν Μονάχῳ, κατὰ μετάφρασιν **Μαρίας Πινέλλη**

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Εὐτυχῶς ὅτι ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γέρμα, οἱ γέροντες γνώριμοι τῆς προηγουμένης τοῦ Ἀλέκου Δήμου ἐφάνησαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ διέκοψαν τὴν περὶ Γαλλικῶν ὁμιλίαν τοῦ κ. Μηνᾶ.

Ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία πολὺ συχνὰ ἐκοκκίνιζε διὰ τὰς ἁπλοϊκὰς αὐτὰς ματαιότητας τοῦ πατέρα της, ἀνέπνευσε μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς γεφύρας. Ἐκεῖ ἐφαίνετο προσηλωμένη εἰς τὴν λευκὴν ἀφρισμένην ταινίαν, τὴν ὁποίαν ὁ δρόμος τοῦ ἀτμοπλοίου ἄφινεν ὀπίσω του ὡς ἀσπροκεντημένην οὐρὰν πελωρίου πτηνοῦ. Τοῦτο δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ παρακολουθῇ μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ματιοῦ της τὸν νέον, νὰ τὸν εὑρίσκῃ τῆς ἀρεσκείας της καὶ νὰ κοκκινίζῃ, καὶ νὰ αἰσθάνεται τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ, εὐθὺς ὡς τὸν ὑπωπτεύετο ἐρχόμενον πρὸς τὸ μέρος της.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Χαλκίδα, ὁ Ἀλέκος ἐπλησίασε τὴν κόρην, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε φανῇ ἀδιάφορος ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἤρχισε νὰ τῆς ὁμιλῇ διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὴν Χαλκίδα ἀπὸ τὴν Αἰδηψόν, διὰ τὸ φαινόμενον τῆς παλιρροίας τοῦ πορθμοῦ, διὰ τὰ βουνά, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἀπ' ἐκεῖ.

Ἡ Ἑλένη ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ ἐντροπὴν διὰ τὴν ἐντελῆ ἀμάθειάν της. Δὲν ἐννοοῦσε τίποτε ἀπὸ ὅσα τὴν ἐρωτοῦσαν. Γεωγραφίαν τῆς Γαλλίας καὶ μόνης εἶχε μάθει νὰ ἀποστηθίζῃ εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Καλογραιῶν, χωρὶς ἄλλως καὶ αὐτὴν νὰ εἶχεν ἐννοήσει ποτέ της καλά.

Ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔξυπνος ἐμάντευσε τί ἐσήμαινεν ἡ σιωπὴ ἐκείνη καὶ ἤλλαξεν ἀμέσως θέμα ὁμιλίας. Ἤρχισε νὰ τῆς ὁμιλῇ διὰ τὴν σχολικὴν ζωήν, διὰ τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ἐπροτίμα, διὰ τὴν μουσικήν, διὰ τὸ θέατρον. Ἡ καϋμένη ἡ Ἑλένη ἄρπαξεν ὡς σανίδα σωτηρίας τὸ θέμα τῆς ζωῆς τοῦ σχολείου, διότι ἦτο τὸ μόνον, περὶ τοῦ ὁποίου ἠμποροῦσε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ μὲ δειλίαν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔκρυπτε τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν της, ἤρχισε νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ νέου.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμασίως ὡραῖος, ὁ οὐρανὸς γαλανός, διαυγής, μὲ ἕνα μεγάλο κατάλευκον σύννεφον, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε τὴν ἀντικρὺ κορυφὴν τοῦ Παρνασσοῦ, ὡς ὁλομέταξον ἄσπρο σαΐκι.

Κάτω εἰς τὴν θάλασσαν ἡ κίνησις τοῦ πλοίου καὶ μόνου ἕνεκα τοῦ σχηματιζομένου ρεύματος, ἔκαμνεν ὡς μίαν τεχνητὴν τρικυμίαν μὲ τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδιπλώνοντο καὶ ἅπλωναν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐσποῦσαν εἰς τὰς ἀκτάς ἀφρίζοντα καὶ ἐσιόρπιζαν εἰς τὴν ἀμμουδιὰν τὴν αἰωνίαν ὑγρασίαν, τὴν τόσον ἀναγκαίαν εἰς τὴν ζωὴν τῶν μικρῶν ὀστράκων, τὰ ὁποῖα ἄφθονα ζοῦν ἐκεῖ κολλημένα εἰς τοὺς βράχους.

Ὅσον τὸ ἀτμόπλοιον ἐπροχωροῦσε, ἕνα δύο μικρὰ νησάκια ἐπρόβαλαν τὴν σμαραγδένιαν στρογγυλότητά των πρὸς τὴν ἀριστερὰν ἀκτήν, ἐκεῖ πρὸς τὴν Νέαν Πέλλην, τὴν δευτέραν πατρίδα τῶν συμπολιτῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐνῷ ἀντίκρυ εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐζωγραφίζετο ξηρόν, ὡς ψημένον ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἄνυδρον καὶ ἀντιπαθητικὸν μᾶλλον τὸ περὶ τὴν Αἰδηψὸν μέρος.

Ἡ ὁμιλία τῶν δύο νέων εἶχεν ἐξακολουθήσει τόσον εὐχάριστα, ὥστε δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ πότε ἔφθασαν. Ὁ κ. Μηνᾶς εἶχε κατέβη νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον καὶ δὲν ἐφάνη εἰς τὴν γέφυραν παρὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Εἰς τὴν Αἰδηψόν, φυσικὰ αἱ σχέσεις των ἐξηκολούθησαν. Ἡ διαμονὴ εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον, ἡ καθημερινὴ καὶ κάθε ὥρας σχεδὸν συνάντησις εἰς τὰ λουτρά, εἰς τὸ γεῦμα, εἰς τὸ πρόγευμα εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς βραδεινὰς συναναστροφάς, ἡ ἐπιτυχία τὴν ὁποίαν ὁ νέος εἶχεν εἰς τὸν ἐκεῖ καλὸν κόσμον, καὶ ὡς χορευτὴς καὶ ὡς ὁμιλητὴς καὶ ἰδίως ὡς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Figaro», ἔκαμαν τὴν Ἑλένην Μηνᾶ νὰ τὸν ἐρωτευθῇ. Καὶ τὸν ἔρωτά της συνεμερίζετο σχεδὸν καὶ ὁ πατέρας της. Κοντὰ εἰς τὸν νέον ἐγνωρίζετο ἡ κόρη του μὲ τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας, κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέκον Δῆμον ἐσχετίσθη καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς κυρίους τοῦ καλοῦ κόσμου, καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν συντροφιάν των.

Μὲ τρόπον ὁ Ἀλέκος Δῆμος εἶχε μάθει πόσον πλούσιος ἦτο ὁ πατέρας τῆς Ἑλένης καὶ δι' αὐτό, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἐπεδίωκε νὰ γίνῃ γαμβρός του, ἔκανεν ὅ,τι ἠμποροῦσε διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐκτίμησίν του. Τὴν κόρην ἐπεριτριγύριζαν ὅλοι οἱ προικοθῆραι οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὰ λουτρὰ καὶ ὁ Ἀλέκος Δῆμος ἐπιτηδειότατα κατώρθωνε νὰ εὑρίσκῃ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ κα-

θενὸς ἀπὸ αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἐγελωτοποιοῦσε καὶ ἐπερίπαιζε μαζῆ μὲ τὸν κ. Μηνᾶν, μετὰ τόνων μὲ ἀρκετὰ κωμικὴν σοβαρότατα κάθε ἐπιθετικὸν σχέδιόν των.

Ἐξ ἄλλου αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο ἐπιφυλακτικὸς πολὺ καὶ μὲ τὴν κόρην καὶ μὲ τὸν πατέρα: Καὶ ἐνῷ ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον ἀρκετὸν δι' ὅ,τι τοὺς ἀπέβλεπε, ὅμως ἐτήρει ἀπέναντί των στάσιν ἀξιοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανον. Τόσον καλὰ δὲ καὶ μὲ τόσην τέχνην εἶχε παίξει τὸ μέρος του, καὶ εἰς τὴν Αἰδηψὸν καὶ μετὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφήν των, ὥστε δὲν παρῆλθαν ἐξ μῆνες ἀφότου εἶχαν γνωρισθῆ καὶ ὁ κ. Μηνᾶς εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτὸν ὅλας τὰς ὑποθέσεις του. Χωρὶς δὲ ὁ Ἀλέκος νὰ φανῇ σκεπτόμενος κἂν τὴν Ἑλένην, ἴσως ἀκριβῶς δι' αὐτό, ἐφαίνετο εἰς τὸν κ. Μηνᾶν ὁ μόνος ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης του.

Οἱ υἱοί του ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἦσαν σύμφωνοι μαζῆ του. Ἄλλως τε δὲν ἦσαν καὶ ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη ἐβάρυνε πολὺ ἐπὶ τῶν σκέψεων τοῦ κ. Μηνᾶ. Ἀφοῦ μὲ τόσα χρήματα καὶ μὲ τόσας εὐκολίας δὲν εἶχαν κατορθώσει ἀκόμη νὰ γίνουν βουλευταί, ὁ πατέρας των εἶχε χάσει τὴν πρὸς τὴν νοημοσύνην των ὑπόληψίν του, μαζῆ τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδῇ τὸ σπίτι του καὶ τὸ ὄνομά του, περιβαλλόμενον μὲ τὴν ἐπισημότητα τῶν πολιτικῶν θριάμβων, τοὺς ὁποίους εἶχε τόσον ὀνειροπολήσει. Καλοὶ εἶναι, δὲν σοῦ λέω, καλοὺς καὶ πλουσίους γάμους ἔκαμαν, ἔλεγεν εἰς τὸν παλαιόν του φίλον, τὸν Πλακιώτην, ἀλλὰ δὲν θὰ γίνουν ποτὲ τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι εἶναι.

Ὁ Ἀλέκος Δῆμος! ὤ! αὐτὸς ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ ὅ,τι ἤθελε. Καὶ πρέσβυς καὶ ὑπουργὸς καὶ πρωθυπουργὸς ἀκόμη. Φαντάσου, ἔλεγε, πόσο ἱκανὸς εἶναι, ὥστε εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν νὰ ἀποκτήσῃ πελατείαν πρώτης τάξεως, νὰ γράφῃ εἰς Γαλλικὰς καὶ Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, νὰ ἔχῃ φίλους ἰσχυροὺς πολιτικούς, νὰ ἔχῃ γίνῃ ἀντιπρόσωπος μεγάλων ἑταιριῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ διαθέσουν ἑκατομμύρια πολλὰ εἰς Ἑλληνικὰς ἐπιχειρήσεις!

Αἴ! μὲ τὸ καλό, λοιπόν! τί περιμένεις; ἀπήντα ὁ γέρων ἐκστατικὸς πρὸ τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐγκωμίων τοῦ φίλου του.

Καὶ πραγματικῶς ὁ κ. Μηνᾶς δὲν ἐπερίμεινε πολύ, ἀφοῦ ἀκριβῶς τὸν ἑπόμενον Σεπτέμβριον, ἕνα δηλαδὴ ἔτος ἀφότου εἶχαν συναντηθῆ εἰς τὰ λουτρὰ ἐγίνοντο οἱ γάμοι τῆς Ἑλένης μὲ τὸν Ἀλέκον Δῆμον. Καὶ μὲ ὅρους συμφέροντας, ἔλεγεν ὁ εὐτυχὴς πενθερός, ἀφοῦ ἐδέχθη μόνον τὸ εἰσόδημα πεντακοσίων χιλιάδων δραχμῶν χωρὶς νὰ ἀπαιτήσῃ καὶ τὸ κεφάλαιον.

Τὴν στάσιν τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανον, τὴν ὁποίαν εἶχε τηρήσει ὁ Ἀλέκος Δῆμος πρὸ τοῦ γάμου του, ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὸν γάμον του, μὲ ἔντασιν μάλιστα ἡ ὁποία ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν περισσότερον ἀπὸ τὸ συγγενολόγι τῆς γυναικός του. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἑλένην ὁ Ἀλέκος ἐγίνετο κάθε ἡμέραν ψυχρότερος καὶ μᾶλλον ἀδιάφορος. Δι' αὐτὸν ἡ κόρη τοῦ κ. Μηνᾶ ἦτο ἓν εἶδος ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζῇ ἀνεξάρτητος καὶ τοῦ ἔδιδε τὰ μέσα νὰ ἐπιδιώξῃ στάδιον ἀνώτερον. Ἔρωτα δὲν εἶχε ποτέ του αἰσθανθῆ δι' αὐτήν, ἀλλ' οὔτε ἦτο ἄνθρωπος γεννημένος νὰ θυσιάσῃ καὶ ἕνα καλὸν λόγον ἀκόμη, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἀτομικὸν συμφέρον του πρὸς ἱκανοποίησιν. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κινήσει κἄπως τὴν προσοχήν του τὸν πρῶτον μῆνα τῶν γάμων των, ἦτο ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀπειρία τῆς γυναικός του εἰς κάθε πρᾶγμα τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἔκπληξις καὶ ὁ θαυμασμός της διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν πνευματικὴν ὑπεροχήν του.

Ἀλλ' ἀντὶ τοῦτο νὰ τὸν διαθέσῃ εὐνοϊκὰ μὲ τὸ μέρος της, ηὔξησε τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ματαιότητα του εἰς τρόπον, ὥστε νὰ φθάνῃ μέχρι σκληρότητος μαζῆ της εἰς τὴν καθημερινὴν ζωήν των. Τὴν μετριοφροσύνην της, τὴν ἀγάπην της, τὸν μαλακὸν χαρακτῆρά της, ὄχι μόνον δὲν ἐξετίμα, ἀλλὰ καὶ δι' ἁπλῆν ἰδιοτροπίαν ἐξεμεταλεύετο πρὸς ταπείνωσιν καὶ ἐξευτελισμόν της.

Διότι ἀπὸ δειλίαν φυσικὴν δὲν ἐναντιόνετο ποτὲ εἰς τὰς θελήσεις του, ἦτο βλάξ. Διότι ἐζήτει μὲ δείγματα ἀγάπης νὰ τὸν ἑλκύσῃ, ἦτο γελοία. Διότι ἦτο καλὴ καὶ συγκαταβατικὴ μὲ ὅλους, ἦτο ἠλιθία. Καὶ αἱ φράσεις τῆς συζυγικῆς αὐτῆς ἀβρότητος ἐπανελαμβάνοντο κάθε ἡμέραν, χωρὶς κανένα λόγον, χωρὶς κομμίαν ἀφορμήν, διότι εἶχε τὰ νεῦρά του, διότι ἡ ὑπηρεσία τοῦ σπιτιοῦ ἦτο ἐλαττωματική, διότι αἱ φίλαι τῆς γυναικός του δὲν ἦσαν ἀριστοκράτιδες, ἢ ἦσαν ἄσχημοι, ἢ δὲν εἴξευραν νὰ φέρωνται.

Ἕνα στραβοπάτημά της εἰς τὸν δρόμον, ἕνα πτύχωμα τοῦ φορέματος της, ἀντικείμενον εἰς τὴν ἰδικήν του αἰσθητικήν, μία ἐλαφρὰ κακοδιαθεσία της, μία μελαγχολικὴ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἀρκοῦσαν διὰ νὰ προκαλέσουν σκηνήν, φωνάς, θόρυβον. Καὶ ὡς νὰ μὴν ἤρκει ἡ ἀγωνία αὐτὴ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ὁ Ἀλέκος Δῆμος ἤρχιζε νὰ δημιουργῇ γύρω των σκάνδαλα μὲ τὰς ἐλαφρὰς σχέσεις του, καὶ μὲ τὰ ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα διεδίδοντο εἰς βάρος του.

Ὅσον ἀνίκανος ἦτο δι' ἕνα αἴσθημα σοβαρόν, τόσον ἐπιτήδειος ἦτο διὰ νὰ στήνῃ παγίδας εἰς τὸν μικρόκοσμον τῶν μαθητριῶν τῶν σχολείων, τῶν ἐργατίδων, τῶν ὑπηρετριῶν, τῶν ξένων παιδαγωγῶν. Ἦτο τὸ μόνον εἶδος τῶν διασκεδάσεων, αἱ ὁποῖαι τὸν εὐχαριστοῦσαν καὶ εἰς αὐτὰς διέθετεν ὅλας τὰς ἐλευθέρας στιγμάς του. Κάθε ἀποτυχία του εἰς τὰς ἐπιθέσεις αὐτὰς εἶχε τὸν ἀντίκτυπόν της εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν τῆς Ἑλένης.

Ἡ δυστυχὴς γυναῖκα ὑπέφερε χωρὶς νὰ παραπονῆται πλέον, χωρὶς νὰ τολμᾷ κἂν νὰ φαίνεται στενοχωρημένη. Ὁ πατέρας της ὁ γέρων Μηνᾶς, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε τὴν πρὸς αὐτὴν καὶ τοὺς ἰδικούς της ψυχρότητα τοῦ γαμβροῦ του, ἤρχισε πρῶτος νὰ ὑποπτεύεται ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ εὐτυχὴς ἦτο ἡ κόρη του. Ἡ κερὰ Μαριγώ, παλαιὰ ὑπηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ του, δὲν ἔχανε ποτὲ τὴν εὐκαιρίαν ὁσάκις ἡ κυρία της δὲν ἦτο ἐμπρός, νὰ τοῦ καταγγέλῃ τὸ νέο ἀφεντικό, ὡς τὸν ἔλεγε, καὶ νὰ τὸν στολίζῃ μὲ τὰ φοβερώτερα ἐπίθετα.

Τὸν ἔχω φούρκα τὸν παλῃάνθρωπο, ἔλεγε πάντοτε μονολογοῦσα εἰς τὸ μαγειρειό, ὅστερα ὅπου τὸν κατήγγελλεν ἢ εἰς τὸν πενθερόν του, ἢ εἰς τοὺς κουνιάδους του. Δὲν ἀφίνει δούλα νέα περισσότερο ἀπὸ ὀχτὼ μέρες εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔ-

πειτα τὰ βάζει μαζῆ μου, πῶς τάχα ἐγὼ εἶμαι αἰτία καὶ φεύγουν. *Ἡ γρηὰ στρίγγλα ἀπάνω, ἡ γρηὰ στρίγγλα κάτω.* Καὶ ἡ κερὰ Μαριγὼ ἀπὸ τὴν θυμόν της, ἐκτυποῦσε δυνατότερα τὰ πιάτα καὶ ὅταν ἔσπαζε ἕνα ἢ δύο ἐπραΰνετο καὶ ἡσύχαζε.

ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΥΡΜΟΝ

Μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἡ ὡραία κυρία Α. Μ., τὴν στιγμὴν ὅπου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν καὶ πέρασαν εἰς τὸ σαλόνι, αἱ κυρίαι ἔμειναν ἔκπληκτοι νὰ ἰδοῦν νὰ μείνῃ μεταξύ των, μειδιῶν ὁ καλλιτέχνης καὶ πολυμαθὴς κριτικὸς καὶ ψυχολόγος Harry de Smart, ὁ γνωστὸς τόσον εἰς τὸ Παρίσι ὅσον καὶ εἰς τὸ Λονδίνον ὡς εἰδικὸς διὰ τὴν γυναικείαν τέχνην καὶ ὡς συγγραφεὺς πολλῶν ἔργων καὶ ἀναριθμήτων μελετῶν διὰ τὴν αἰσθητικὴν τῶν συγχρόνων συρμῶν.

Ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς κυρίους εἰς τὸ καπνιστήριον ὁ Harry ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ μεταξὺ τῶν κυριῶν.

— Εἶνε πολὺ ὡραῖον, ἀγαπητέ μου Harry, ἐκ μέρους σας νὰ μὴν μᾶς ἐγκαταλείψετε, ὅπως ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγωϊστικὰ τέρατα, τὰ ὁποῖα πηγαίνουν νὰ καπνίσουν καὶ νὰ κακολογήσουν καὶ μᾶς ἀφήνουν ἐδῶ μόνες κατὰ τὸν ἀνατολικὸν τρόπον, εἶπε ἡ κυρία Α. Μ. δίδουσα τὸ χέρι εἰς τὸν κριτικόν. Ἀφοῦ λοιπὸν σᾶς ἔχομεν ἰδικόν μας θὰ κάμωμεν χρῆσιν τῆς καλοσύνης σας καὶ ἴσως κατάχρησιν.

Ἔχετε γίνει ἐπισημότης ὁμιλῶν διὰ τὴν καλλονήν μας καὶ διὰ τὸν ρυθμὸν τῆς τουαλέττας μας· εἶνε λοιπὸν νομίζω δίκαιον νὰ σᾶς πολιορκήσωμεν καὶ νὰ σᾶς βομβαρδίσωμεν μ' ἐρωτήσεις διὰ τὸ ζήτημα τοῦ συρμοῦ.

— Συνθηκολογῶ εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Harry de Smart, ἐνῷ αἱ περίεργοι τῶν περιτριγύριζαν καὶ ἐλάμβανον θέσιν. Ἐξαντλήσατε τὰ πολεμεφόδιά σας, κυρίαι μου, εἶμαι ἕτοιμος διὰ τὸ γλυκὺ μαρτύριον τῶν ἐρωτήσεών σας.

— Πέστε μου, κύριε Harry, ἠρώτησε πρώτη ἡ κυρία Germaine de B . . τί σκέπτεσθε διὰ τὶς τωρινὲς μόδες μας ; Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε ἄξιαι νὰ μᾶς ἐνδύουν μὲ χάριν καὶ ἁρμονίαν καὶ ἔχουν πολλὴν πρωτοτυπίαν καὶ γοῦστο εἰς τὸ κόψιμο καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν.

Ὁ κύριος δὲ Smart ἐμειδίασε καὶ μὲ ἡσυχίαν ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ ἐμπρὸς εἰς τὸ προσεκτικὸν καὶ ἐνθουσιασμένον ἀκροατήριόν του.

— Δύσκολα δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν δι' αὐτὰ τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ ἔχωμεν γνώμην σχηματισμένην, προκατάληψιν ἀληθῆ διὰ τὴν ἰδέαν μας.

«Ὁ τελευταῖος συρμὸς μᾶς φαίνεται πάντοτε, εἶνε βέβαιον, θαυμάσιος. Ἡ μετάβασις ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον συρμόν, πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσετε, δὲν εἶνε ποτὲ βιαία. Δὲν παρατηροῦμεν ποτὲ τὰς βραδείας μεταβολὰς τῶν σχημάτων, αἱ ὁποῖαι φέρουν εἰς τὰς χειροτέρας ὑπερβολάς.

«Ὅτι ἔκαμε νὰ γίνῃ παραδεκτός, παραδείγματος χάριν, χωρὶς δυσκολίαν ὁ συρμὸς τῶν πατέρων μας, τὰ πακὲ καὶ τὸ κρινολίνο κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τῆς ἱστορίας μας εἶνε διότι ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ μάτι τους ἐσυνήθιζε εἰς τὸ βαθμιαῖον πλάτος τῆς φούστας.

«Πιστεύομεν πάντοτε εἰλικρινῶς ὅτι ἡ γυναῖκα, δὲν ὑπῆρξε ποτὲ περισσότερον γυναῖκα, περισσότερον βασίλισσα, καλλίτερα ντυμένη παρ' ὅταν διερμηνεύῃ τὴν ὠμορφιὰν τοῦ συρμοῦ, ὁ ὁποῖος πρωτοφαίνεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἑδραιόνεται πρὶν χαθῇ. Εἶνε πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέπεσαν οἱ πρόγονοι μας ὅλων τῶν γενεῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Αἱ ἐφημερίδες τῶν παλαιῶν νεωτερισμῶν εἶνε πολύτιμαι διὰ νὰ τὰς συμβουλευθῇ τις εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, δεικνύουν ὅτι ἂν συρμὸς πολὺ παράξενος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κάτι περίεργον, ἕνας συρμὸς παλαιός, μερικῶν ἐτῶν μόνον φαίνεται πάντοτε ὡς γελοῖος καὶ ὅτι μόνον, ὁ συρμὸς ὁ ὁποῖος βασιλεύει, καὶ ἀναζωογονεῖται ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι τοῦ δίδουν τὴν ἀξίαν, φαίνεται ἀσύγκριτος καὶ ἀπρόσβλητος.

«Ὅσον δι' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἡ πρωτότυπος *δημιουργία* τῆς ραπτρίας, κυρίαι μου, ἀφήσατέ με νὰ διαμαρτυρηθῶ. Ἡ δημιουργία αὐτὴ δὲν εἶνε παρὰ διαρκὴς ἐπιτηδία κλοπὴ ἀπὸ τοὺς συρμοὺς τῶν γιαγιάδων μας μὲ μικρὰς μεταβολὰς ὅλων τῶν εἰδῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀπατήσουν τοὺς γνωρίζοντας τὰ πράγματα.

— Τότε κατὰ τὴν γνώμην σας οἱ συρμοί μας, εἶνε ὅλοι ἐπανάληψις τῶν παλαιῶν ; Καὶ εἴμεθα ὅλαι ντυμέναι μὲ τὸ περασμένον γοῦστον ; Αἱ τουαλέτται μας ἑπομένως δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἀντιγραφὴ τῶν παλαιῶν εἰκόνων ; Τί ὡραία ἱστορία ὅπου μᾶς διηγεῖσθε, καλέ μου φίλε !»

Καὶ ὅλαι ἤρχισαν νὰ γελοῦν εἰρωνικῶς διὰ τὰς θεωρίας τοῦ δυστυχοῦς Harry de Smart, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ συγκινηθῇ διόλου ἐξηκολούθησεν :

— Ἀλλὰ μήπως αὐτὸ δὲν εἶνε καταφάνερο ; Μήπως δὲν ὁμιλεῖτε διαρκῶς διὰ διπλὲς πιέτες Βατώ, δι' ἐπανωφόρια καὶ ρεντεγκότες τῆς Αὐτοκρατορίας, διὰ γιακάδες ἀπὸ ταντέλλα τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου XIII καὶ δὲν ἠξεύρω διὰ πόσα ἄλλα ! Δὲν θὰ τελειώσω ποτὲ ἐὰν θελήσω ν' ἀναφέρω ὅλο τὸ λεξιλόγιον τῶν τωρινῶν συρμῶν, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὅτι τὰ δανειζόμεθα ὅλα ἀπὸ τὸ γοῦστον τοῦ παρελθόντος.

Κατὰ τὰ δέκα αὐτὰ τελευταῖα ἔτη, ἡ μεγαλοφυΐα τῶν ραπτριῶν μας ἠρκέσθη εἰς τὴν ἰδίαν των πολυμάθειαν. Ὡμολόγησαν ἐπάνοδον εἰς τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος. Δι' ὀλίγον καιρὸν ἐσήκωσαν τὴν μέσην, ἐφαντάσθηκαν αὐτοκρατορικὰ ἐπανωφόρια, στενὰ φορέματα. Οἱ γιακάδες à l'Aiglon ἐξεθρόνισαν τοὺς πλατεῖς γιακάδες τῶν Μεδίκων, οἱ ὁποῖοι τόσον καιρὸν ἐστόλιζαν τὰ φορέματα τῶν ὡραίων· ἐπροσπάθησαν νὰ δημιουργήσουν ἕνα συρμὸν ὅπως ὁ τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐπέτυχε παρὰ κατὰ τὸ ἥμισυ. Δὲν ἔμεινε σήμερον τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μικρὸν τρίκοχον καπέλλον τοῦ Βοναπάρτου, τὸ ὁποῖον φοροῦν ἀκόμη μερικαὶ νέαι μὲ πολλὴν χάριν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, τὸ εἶδος τοῦ 1810 δὲν ἄφησε σημεῖα πολὺ βαθειὰ εἰς τοὺς συρμοὺς τοῦ 1900 καὶ τοῦ 1902. Ἐπανῆλθον γρήγορα εἰς τὸν παλαιὸν συρμὸν τοῦ Λουδοβίκου XVI, τόσον διὰ τὰ φορέματα ὅσον διὰ τὴν ἐπίπλωσιν τῶν σπιτιῶν, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται παντοῦ σήμερον σχεδὸν τυραννικῶς.

Ὑπάρχει κάποια μυστικὴ σχέσις μεταξὺ τοῦ στολισμοῦ τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν γυνακείων συρμῶν. Καὶ ὅταν σᾶς βλέπει κανεὶς τώρα μαζευμένας εἰς ἑορτὴν Παρισινήν, κυρίας μου, νομίζει ὅτι ἐπανέρχεται εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Ἀναγεννήσεως, αἱ ὁποῖαι ἐπανέφεραν τὰς θαυμασίας ἀνοικτοῦ χρώματος μουσελίνας· βεβαίως αἱ τουαλέτται σας δὲν ἔφθασαν ἀκόμη τὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλ' ἔχουν μεγάλην ὁμοιότητα.

— Ἀλλὰ τέλος, ἀγαπητὲ κύριε, ἐὰν θέλετε νὰ ὁρίσετε, ὁρίσατε αὐστηρῶς τὴν συγγενῆ, ἢ ἂν προτιμᾶτε, τὴν ἀλη-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ Ναζωραῖος, ὁ ὄχλος διηρέθη εἰς δύο καὶ ἀφῆκε τὸν δρόμον ἐλεύθερον εἰς τὴν διάβασίν του. Οὐδὲν ἐκ τῶν φαρμακερῶν χειλέων τὰ ὁποῖα ἀρ' ἐσπέρας τόσα ἔλεγον ἐναντίον του ἐκινήθη τώρα, οὐδεμία χεὶρ ἐπετέθη ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν τόσων ὑψουμένων ἐν τῷ κενῷ, ἀπειλητικῶς, ἐν ἀπουσίᾳ του καὶ ἐπ' ὀνόματί του.

Σεβασμός, φόβος ἐκυρίευσε τοὺς τραχυτέρους ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει του.

Αἴφνης ἡ προσοχὴ τὴν ὁποίαν εἶχον ἐπιστήσει ὅλοι ἐπὶ τοῦ Ναζωραίου ἐπέσυρε καὶ μία ἁβρὰ κόρη, μὲ ὄψιν φάσματος, ἀλλ' ὡραία μολαταῦτα, μὲ χεῖρας πατρικίας, καλυπτομένη ὑπὸ πέπλου πλουσίου· ἦτο γονυπετὴς πρὸ τοῦ τάφου καὶ προσηύχετο. Ἀπὸ μακρὰν δὲν ἐφαίνετο, διότι ἐκ τῶν νώτων τὴν ἐκάλυπτεν εἷς πλουσιόφυλλος θάμνος· ἀλλ' ἅμα ἐπλησίασαν οἱ ἐλθόντες, τὴν εἶδον. Οἱ Ἱεροσολυμῖται τὴν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως : ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀρχιερέως, ἡ πριγκήπισσα Ζαχάρα !

Ὀλίγα βήματα ἀπὸ τοῦ μνημείου ἔμεινεν ὁ Ναζωραῖος. Σιγὴ θανάτου ἐπεκράτει εἰς τὰ πέριξ. Ἡ Ζαχάρα ἠγέρθη καὶ παρεμέρισε χωρὶς νὰ κρύπτεται, οὔτε καὶ παρασσομένη ἐφαίνετο ὑπὸ τῶν περιέργων βλεμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπολιόρκησαν αὐτήν· ὕψωσε τοὺς βαθυχρόους καστανοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἱστάμενον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν· αὐτὸς ἦτο ὁ Ναζωραῖος ! Διὰ πρώτην φορὰν τὸν ἔβλεπεν.

Ἡ Ζαχάρα κατελήφθη ὑπὸ σεβασμοῦ, ὑπὸ δέους, ὑπὸ ἀγνώστου τινος αἰσθήματος !

Πίπτει γονυκλινὴς πρὸ τῶν ποδῶν του κλαίουσα. Κύριε, λέγει δακρυρροοῦσα, Κύριε, σὲ ἠγάπα ἐξ ὅλης ψυχῆς· ἂν ἐφάνη ἀμελὴς ἐσχάτως, δὲν ἠταίει αὐτὸς ὁ εὑρισκόμενος τώρα εἰς τὸν τάφον, ἀλλ' ἐγὼ ἡ ὑπάρχουσα εἰς τὴν ζωήν. Ἡμεῖς ἠγαπῶμεθα σφοδρῶς, καὶ ἐγὼ δὲν σ' ἐγνώριζον τότε· δὲν σὲ εἶχον ἰδεῖ ποτέ !

Ὁ Ἰησοῦς περιέβαλε διὰ γαληνίου βλέμματος τὴν ἐξομολογουμένην κόρην, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ οὐδὲ λέξιν· ἐφαίνετο ὡς προσευχόμενος, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ καταβιβάσας πάλιν ὀλίγον τὴν κεφαλήν, διατάσσει ν'ἀποσύρωσι τὸν πρὸ τοῦ μνημείου λίθον.

Ὁ μαθητὴς Ἰωάννης, ὁ Βαρούχ καὶ ὁ Ἀμὼς ἀπεκύλισαν τὸν λίθον. Ὑψωσεν ἐκ δευτέρου τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, προσευχόμενος μεγαλοφώνως τώρα, εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, διότι εἰσήκουσεν αὐτοῦ.

Ὡς ἦτο ἡ Ζαχάρα γονυκλινής, ἦλθε καὶ ἡ Μαρία παρ' αὐτῇ, ἐπὶ τῶν γονάτων ἐπίσης ἔλαβον καὶ αἱ δύο τὸ ἄκρον τοῦ χιτῶνος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἠσπάσθησαν εὐλαβῶς κλαίουσαι. Ἀκούεται δὲ αἴφνης ἡ ἁρμονικὴ φωνή του, λέγουσα : Λάζαρε ! δεῦρο ἔξω !

Φαίνεταί τι κινούμενον ἐν τῷ μνημείῳ ὑπὸ τὸν θόλον. Εἰσῆλθέ τις ἐκ τῶν ζώντων ; Εἶνε αὐτὸς ὁ νεκρός ; Ὁποία εἰκὼν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν παρισταμένων. Εἶνε αὐτὸς ὁ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ταφεὶς Λάζαρος, ὅστις ἐξέρχεται τοῦ μνημείου διὰ σταθεροῦ βήματος, περιβεβλημένος τὸ σάβανόν του καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν φέρων τὸ νεκρικόν του σουδάριον.

Ποία γλῶσσα δύναται νὰ εἰπῇ, καὶ ποία γραφὶς θέλει ποτὲ περιγράψει ἀκριβῶς ὅ,τι συνέβη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ; Ὁ φόβος, ὅστις κατέλαβε τὴν ψυχὴν τῶν παρισταμένων, ἡ γενικὴ φωνή, ἥτις ἀντήχησε, τὰ δάκρυα, ἡ χαρά ! Πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν ἀπέσυραν ἀμέσως τὰ ἱμάτιά των, στρωνύοντες αὐτὰ κατὰ γῆς, ὁπόθεν ἤθελε διέλθει

ὁ Ναζωραῖος· ἄλλοι ἔκοψαν κλάδους ἐκ τῶν δένδρων καὶ κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας, ἔτρεχον ἀνὰ τὴν κώμην, γνωρίζοντες τὸ γεγονός, τὸν εὐλογημένον ἐρχόμενον βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ.

Ἐν ἀκαρεῖ ἔφθασεν ἡ εἴδησις, ὄχι μόνον εἰς τὰ πέριξ καὶ τὴν Ἱεριχώ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν Ἱερουσαλήμ. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία ἀνέμενον τὴν ἄφιξιν τοῦ Ναζωραίου, κρατοῦντες κλάδους φοινίκων καὶ κράζοντες :

«Ὡσαννά, ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυίδ·» Συνεκλονίσθη ἡ Ἰουδαία ὅλη. Γραμματεῖς καὶ νομοκράτορες ἤρχισαν συνεπριάζοντες ἀμέσως καὶ τὴν ἐπαύριον ἐπίσης ἐπιπλήττοντες ἀλλήλους, ὅτι δὲν ἔλαβον ἐγκαίρως τὰ μέτρα των : ἴδετε τώρα πόσον τὸ κακόν· ἐπερίσσευσε. πόσον φοβερὰ ἡ ζημία· ὁ κόσμος τρέχει κατόπιν αὐτοῦ !

Καὶ πῶς νὰ εἴπῃ ἀκόμη τις τὴν συγκίνησιν, τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ τοῦ ἀνακληθέντος εἰς τὴν ζωὴν νεκροῦ ; Ὁ ἴδιος ἐξελθὼν τοῦ μνήματος, ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τοὺς προσφιλεῖς, τοὺς ὁποίους ἔβλεπε συνηγμένους ἐπὶ τῷ αὐτῷ : τὸν Διδάσκαλον, τὰς ἀδελφάς του, ἐν τῷ μέσῳ τούτων τὴν λατρευτὴν Ζαχάραν ! Ἡ τελευταία αὐτὴ κατεφίλει τὸν τύπον τῶν ποδῶν τοῦ Ναζωραίου ἐπὶ τῆς γῆς.

* * *

Τὴν στέψιν τοῦ Λαζάρου μετὰ τῆς Ζαχάρας ηὐλόγησεν ὁ Ἰησοῦς· οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν ἱερέων προσεκλήθη. Αἱ ἀδελφαί του προητοίμασαν μεγαλοπρεπῶς τὴν πανήγυριν αὐτὴν τοῦ οἴκου των. «Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ.» λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, παρασιωπῶν τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ἔγεινε τὸ δεῖπνον. Ἡ Μάρθα ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν ὅλην της τὴν οἰκιακὴν τέχνην καὶ ἐπιδεξιότητα διὰ τὸ δεῖπνον τοῦτο εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθισεν ὁ Σωτὴρ Ἰησοῦς, οἱ μαθηταί, πλῆθος πολὺ τῶν ἐκ τῶν τιμώντων τὸν Λάζαρον, καὶ ἄπειροι ἄλλοι εἶχον ἔλθει ἐξ Ἱερουσαλήμ, χάριν περιεργείας, ὅπως ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν Λάζαρον.

Ὁ Ἄννας δὲν ἠδυνήθη νὰ πάρῃ πλέον ὀπίσω τὴν θυγατέρα του. Κατὰ τὸν Ἑβραϊκὸν νόμον, ἅμα ἡ κόρη ὡμολόγει, ὅτι τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν, οἰκειοθελῶς ἐξέλεξε, καὶ ἐνυμφεύετο οὗτος αὐτὴν νομίμως, ἐθεωρεῖτο ἰδική του· ἦτο ὑποτελὴς αὐτοῦ· οὐδεὶς νόμος ἠδύνατο νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ.

Ἡ Ζαχάρα προσῆλθεν εἰς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ ἔγεινε θερμὴ λάτρις αὐτοῦ. Ὁ εὐλογήσας τὴν στέψιν Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Λάζαρον, νὰ παραλάβῃ τὴν σύζυγόν του καὶ τὰς ὀδελφάς του καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως μακράν, πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ νὰ μὴν εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελε μάθει ὅτι συμβαίνει εἰς αὐτήν, ὡς καὶ ἔπραξεν ὁ Λάζαρος ἀμέσως τὴν ἐπιοῦσαν. Εἰς τὴν νέαν των πατρίδα ἐκήρυξαν τὴν πίστιν τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς μετὰ πολλῆς ζέσεως, καὶ τὸ ζεῦγος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε μακάριον ἐπὶ τῆς γῆς, ἐδίδετο ὡς δεῖγμα τῶν ἀρετῶν τῆς νέας αὐτῆς πίστεως.

Μόνον αὐτὸς ὁ Σωτήρ, ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν νόσων ἔμεινεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολεμίων, ἄχρις οὗ ἦλθεν ἡ ὡρισμένη ὥρα, καὶ ἐπληρώθησαν αἱ περὶ αὐτοῦ προφητεῖαι.

ΤΕΛΟΣ

θινὴν καταγωγὴν τῶν τωρινῶν μας συρμῶν, εἰς ποίαν ἄλλην ἐποχὴν τῆς ἱστορίας μας προτιμᾶτε.

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ τῆς ὡραίας κυρίας Τερέζας de Saigne ἐφάνη ὅτι ἐξέπληξε τὸν κριτικόν, ὁ ὁποῖος ἐφάνη σκεπτόμενος μίαν στιγμήν, ἐνῷ τριγύρῳ του αἱ κυρίαι διεσκέδαζον μὲ τὴν μελέτην του.

— Ἰδού, κυρίαι μου, σεῖς αἱ ὁποῖαι γελᾶτε, ἄλλαι εἶσθε κτενισμέναι, ὅπως αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες καὶ φορεῖτε φορέματα τοῦ 1811 καὶ ἄλλαι ἐνθυμίζετε τὸν XVIII αἰῶνα. Ὁ συρμὸς ἢ καλλίτερον οἱ συρμοὶ τοῦ ἔτους τούτου καὶ οἱ τοῦ παρελθόντος μηνός, κατὰ τὴν γνώμην μου, θὰ γίνουν ἀπὸ τοὺς συρμοὺς τοῦ 1840 ἕως 1842 περίπου. Χωρὶς νὰ σᾶς συγκρίνω μὲ τὰς ἡρωΐδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, νομίζω ὅτι αἱ κόπτριαι καὶ ῥάπτριαί σας, δίδουν θεληματικῶς ἢ ἀσυνειδήτως εἰς τὰ φορέματά σας, εἰς τὰ ἐπανωφόριά σας εἰς τὰ μανίκιά σας ἰδίως, εἰς τὰ γουναρικά σας, πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τοὺς στολισμούς, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν κρότον πρὸ ἑξήκοντα ἐτῶν.

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε ἰδιαιτέρως τῆς ἐποχῆς μας, εἶνε τὸ φόρεμα tailleur, τὸ ὁποῖον μετέχει κάπως τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ τὸ ὁποῖον δίδει ἐλευθερίαν εἰς τὰς γυναῖκας ὅπου ἀγαποῦν τὰς ἀσκήσεις. Εἶνε φόρεμα χωρὶς ἀξιώσεις, πρακτικόν, εὐχάριστον διὰ τὰ ταξείδια καὶ τὴν ἐξοχὴν καὶ τὸ ὁποῖον πραγματικῶς δὲν ἦτο γνωστὸν πρὸ τριάκοντα ἐτῶν. Ἀρχικῶς εἶνε ἀγγλικῆς κατασκευῆς.

Ἀλλὰ τὸ ἐτελειοποιήσαμεν προσθέτοντες πολυτέλειαν εἰς τὶς φόδρες, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀποκλειστικῶς τῆς ἐποχῆς μας, διότι βεβαίως ἡ γιαγιάδες μας δὲν ἐφρόντιζαν τόσον εἰς τὰς λεπτομερίας αὐτάς.

— Καὶ τὰ καπέλλα μας, κύριε Smart. Καὶ τὰ καπέλλα μας εἶνε ἀντιγραφὴ καὶ αὐτά ; διέκοψε ἀποτόμως μία κυρία.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε παρὰ αὐτό, καὶ ἡ τέχνη τῆς καπελλοῦς, ἡ ὁποία εἶνε μία ἀπὸ τὰς λεπτοτέρας καὶ τὰς μᾶλλον δημιουργικάς, δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ πέρνῃ ἀπὸ ὅλας τὰς ἐποχάς· καὶ διαδοχικῶς τὰ καπέλλα τὰ πλέον μεγάλα διαδέχονται τὶς toques καὶ τὰ σχήματα Λουδοβίκου XIV. Ὁ συρμὸς τῶν καπέλλων δὲν ἦτο ποτὲ πλέον ταχύς, πλέον τυραννικὸς ἀπὸ τώρα. Δαπανῶνται ποσὰ τρελλὰ διὰ τὰ καπέλλα, αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ πρέπει νὰ θαυμάσωμεν καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν μοδιστριῶν, αἱ ὁποῖαι καθημερινῶς δημιουργοῦν νέους ἀληθῶς τύπους, ἐπαναλαμβάνουσαι ὅλα τὰ γνωστὰ σχήματα.

Ὁ Harry Smart αὐτὴν τὴν στιγμὴν διεκόπη ἀπὸ τὴν θορυβώδη ἐπάνοδον τῶν κυρίων, οἱ ὁποῖοι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ καπνιστήριον, καὶ ἔλαβε καὶ αὐτὸς μέρος εἰς ἕνα τραπεζάκι τοῦ παιχνιδιοῦ.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ. Η ΒΕΝΕΤΙΑ

ΙΣΤ΄.

Δὲν ὑπάρχει τόπος εἰς τὸν κόσμον καταλληλότερος διὰ θεραπείαν ὑπερβολικῆς κοπώσεως ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Ἡ ἡσυχία, μία ἡσυχία φανταστική, ἤρεμος, ἁρμονική, ἡσυχία ἡ ὁποία χωρὶς ἦχον καὶ χωρὶς θόρυβον διηγεῖται τὰς ὡραιοτέρας καὶ πλουσιωτέρας ἱστορίας τοῦ κόσμου, ξεκουράζει τὸν ταξειδιώτην, τὸν ὁποῖον ἡ πνευματικὴ ἐργασία ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος τῶν μεγάλων κέντρων ἔχει ἐξαντλήσει.

Ἡμέραν ὁλόκληρον κυκλοφορεῖτε εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ἀκούσετε τὸν θόρυβον ἑνὸς βήματος, τὸν τροχὸν μιᾶς ἁμάξης, τὸν ποδοβολητὸν ἑνὸς ἀλόγου, τὸν ἦχον μιᾶς ἀτμομηχανῆς. Αἱ ἅμαξαι καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ τρὰμ ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ ἕνα μαῦρο θαλάσσιον κῆτος, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς νὰ συμβολίζῃ τὸ πένθος καὶ ὡς νὰ σκεπάζῃ ὑπὸ τὰ μαῦρα κροσσωτὰ παραπετάσματά του τὸν πόνον καὶ τὴν λύπην.

Καὶ σᾶς γεννᾶται, φυσικά, ἡ ἀπορία διατὶ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τῶν ὡραίων χρωμάτων, εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὁποία λάμπει ὑπὸ τὴν ὀπαλίνην στέγην τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἡ ὁποία ὀργιᾷ μέσα εἰς τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν μωσαϊκῶν καὶ εἰς τὸ αἰώνιον τοῦ νεροῦ φεγγοβόλημα, διατὶ ἡ γόνδολα εἶναι μαύρη καὶ σκεπάζεται ἀπὸ μαῦρα καὶ σύρεται μέσα εἰς τὸ νερὸν ὡς μεγαλοπρεπὴς νεκροφόρος, ὡς ἡ μυθολογικὴ λέμβος τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Χάρωνος.

Ἐὰν ζητήσετε εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Βενετίας, θὰ εὕρετε τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας αὐτῆς. Εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν τοῦ κόσμου καὶ εἰς καμμίαν ἄλλην ἐποχὴν ἡ πολυτέλεια δὲν ἔφθασεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον παραφροσύνης, ὡς εἰς τὴν ἔνδοξον τῆς Βενετίας ἐποχήν. Ἡ γόνδολα, τὸ μέσον αὐτὸ τῆς συγκοινωνίας τῶν Βενετῶν ἔγεινε συγχρόνως τὸ μεγαλήτερον ὄργανον τῆς ἐπιδείξεως καὶ τοῦ πλούτου. Αἱ γόνδολαι τῶν ἀρχόντων ἦσαν χρυσαῖ, σκεπασμέναι μὲ πορφύρας καὶ ἁλουργίδας καὶ στολισμέναι μὲ πολυτίμους λίθους, οἱ ὁποῖοι ἔλαμπαν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀκτινοβολοῦσαν εἰς μυριας ἀντανακλάσεις ὑπὸ τὸν ὡραῖον οὐρανόν. Εἰς μίαν ἀποκρηάτικην ἑορτήν, τὴν ὁποίαν ἕνας μεγιστάν, ὁ Maria Grimani δίδει εἰς τιμὴν ἑνὸς Ρωμαίου Farnese εἰς τὴν Giudecca τρεῖς χιλιάδες χρυσαῖ γόνδολαι λαμβάνουν μέρος εἰς ψευδῆ ναυμαχίαν Τούρκων καὶ Ἐνετῶν Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ πρίγκηπες εἶναι μετεμφιεσμένοι εἰς Τούρκους καὶ εἰς Ἱππότας καὶ ἡ ναυμαχία γίνεται μὲ λόγχας καὶ σπαθιὰ ὁλόχρυσα, στολισμένα ἀπὸ πολυτίμους λίθους.

Αἱ ὡραῖαι τῆς Βενετίας βλέπουν τὸ θέαμα ἀπὸ μεγάλα πλοῖα, τόσον πολυτελῶς στολισμένα, ὥστε τὰ πηδάλια των εἶναι ὅλα σκεπασμένα ἀπὸ πολυτίμους τουρκουὰζ μεγέθους ἑνὸς αὐγοῦ. Μετὰ τὴν ναυμαχίαν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι παρακάθηνται εἰς πολυτελῆ γεύματα, τρώγουν μέσα εἰς πιάτα χρυσᾶ ἐνενῆντα εἰδῶν φαγητά, πίνουν εἰς κούπας χρυσᾶς καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς χρυσῆς αὐτῆς κραιπάλης ῥίπτουν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ποτήρια καὶ σκεύη πολύτιμα.

Δοῦλοι φέροντες εἰς χρυσᾶς σκαλιστὰς λεκάνας ἀρώματα τῆς Ἀνατολῆς κάμνουν τὸν γῦρον τῶν προσκεκλημένων μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ἡ ἑορτὴ τελειόνει μὲ δαπάνην, ἡ ὁποία θὰ ἤρκει διὰ τὴν κατάκτησιν ἄλλων τόσων χωρῶν, λέγει ὁ ἱστοριογράφος.

Ὁ Δόγης τῆς Βενετίας ἀντιλαμβάνεται εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ὅτι δὲν εἶναι μόνον οἱ πλούσιοι πρίγκηπες, ἀλλὰ καὶ ἡ μεσαία τάξις ἀκόμη, ἡ ὁποία καταστρέφεται οἰκονομικῶς διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ καὶ νὰ ἀφομοιωθῇ μὲ τοὺς εὐγενεῖς κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἐπίδειξιν.

Ὁ πλοῦτος τῶν τριῶν χιλιάδων χρυσῶν γουδολῶν τοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν, ἀφοῦ οἱ εὐγενεῖς δὲν ὑπερέβαιναν τοὺς πεντακοσίους. Διὰ διατάγματος λοιπὸν ἐκανονίσθη, ὅπως τὸ χρῶμα τῶν γονδολῶν εἶναι κατὰ κανόνα μαῦρον. Ὅπως εἰς τὸ μέσον τῆς γόνδολας ὑψοῦται μαῦρος σκελετὸς ὡς κλειστῆς ἁμάξης, σκεπασμένος ἀπὸ μαῦρα παραπετάσματα. Τοιουτοτρόπος ἐτέθη τέρμα εἰς τὴν τρελλὴν πολυτέλειαν τῶν γονδολῶν, αἱ ὁποῖαι ἐστοίχιζαν χιλιάδας φλωριὰ εἰς χρυσὸν καὶ πολύτιμα ὑφάσματα καὶ σκαλίσματα καὶ λίθους.

Ἀφ' ἧς δὲ στιγμῆς ἡ γόνδολα ἐνδύθη μὲ τὴν μαύρην αὐτὴν ὁμοιόμορφον στολήν της περιβάλλεται καὶ μὲ μυστηριώδης σκοποὺς καὶ γίνεται ὄργανον ἐκδικήσεων καὶ ἐρωτικῶν μυστικῶν. Ἡ μαύρη γόνδολα ὑπὸ τὴν μαύρην στέγην της στεγάζει ἔκτοτε τὸν ἔρωτα τὸ μῖσος, τὴν πολιτικὴν τῶν ῥαδιούργων καὶ ἐνίοτε τὸ ἔγκλημα.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΙΗ΄. ΕΤΟΥΣ

Ἀρ. 783. Αἱ προμήτορες τῆς νέας γενεᾶς.—Ἡ Ἀσπασία καὶ αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Οἱ Ἴσαυροι.

Ἀρ. 784. Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλήν. Αἱ προμήτορες τῆς νέας γενεᾶς : Αἱ Φαναριώτισαι.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ἡ Παναγία τοῦ λαοῦ.—Ἡ Ἀσπασία.

Ἀρ. 785. Ζητήσατε τὸν ἄνδρα.—Μία Ἑλληνὶς συγγραφεύς.—Ὁ ἔρως καὶ ἡ ψυχή.—Αἱ ταξειδεύουσαι Ἀμερικανίδες.—Ἀσπασία.—Δάκτυλα καὶ δακτυλίδια.

Ἀρ. 786. Ἡ Λαμπρή.—Αἱ ἀρχόντισαι τοῦ Βυζαντίου.—Τὰ δύο νεκροταφεῖα.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. - Ἡ σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Ραφαήλ.—Λίθοι καὶ δακτυλίδια.—Αἱ φιλάρεσκοι.

Ἀρ. 787. Τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον.—Λόγος κ. Αἰκ. Λασκαρίδου, δος Σεβ. Καλλισπέρη, καὶ Καλλ. Κεχαγιᾶ. - Ποίημα Φλ. Φουντουκλῆ.—Τὸ Πάσχα εἰς τὸ Μόναχον. - Αἱ σύντροφοι τοῦ Λέοντος Τολστόη.

Ἀρ. 788 Κάτω τὰ κεντήματα.—Αἱ κυρίαι τοῦ Μεγάλου Κόσμου. —Περσικὰ πουλιά.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ὁ Νεῖλος.—Τὰ μικτὰ σχολεῖα τῆς Κύμης.—Τὰ μετὰ τὸν Ἰησοῦν θαυματουργὰ παιδία.—Ὁ γῦρος τῆς ζωῆς.

Ἀρ. 789. Δὲν θὰ βάλω ποδιά.—Τὰ μετὰ Χριστὸν θαυματουργὰ παιδιά —Τὰ κορίτσια ποῦ χάνονται.—Αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον ἕως τὸ Ἀκρωτήριον Hory.—Ἡ προστασία τῆς Ἐργάτιδος καὶ αἱ κυρίαι τοῦ Πειραιῶς.

Ἀρ. 790. Τὰ θύματα τῆς ἐποχῆς.—Ἡ Σμάρα.—Αἱ γυναῖκες Quakers.—Ἡ Λευκὴ Καλύπτρα.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη τοῦ Μουρίλου.

Ἀρ. 791. Διατὶ τὰ κορίτσια ;—Ὁ Μάϊος.—Ὁ Θησεὺς καὶ αἱ γυναῖκες.—Τὸ Ἀγγλικὸν κοινοβούλιον.—Ρωσσίδες καὶ Πολωνίδες. —Τὰ κοντσέρτα τοῦ Ὠδείου.

Ἀριθ. 792. Οἱ ἀγῶνες καὶ ἡ τέχνη.—Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀρμενίας.—Ὁ Θησεὺς περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναικός.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου· οἱ κῆποι τῆς Ρώμης.—Τὰ ἐπισκεπτήρια.

Ἀρ. 793. Τὰ αἰώνια θύματα.—Αἱ Ἑλληνίδες καθηγήτριαι.—Ἡ δὶς. Ἀδαμιάδου.—Ἡ γυμναστικὴ καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Ἀρχαιότητος.—Αἱ γυναῖκες τῆς Γεωργίας.—Πῶς νὰ ὁμιλοῦμεν.

Ἀρ. 794. Τὰ αἰώνια θύματα. Β'.—Αἱ γυναῖκες τῶν Κούρδων. Ἡ γυναῖκα.—Ἰούλιος Τυπάλδος.—Τὰ κατὰ τὸν Θησέα.—Ὁ ἔρως. —Ἑορτὴ νηπιακοῦ κήπου.

Ἀρ. 795. Ὑπὲρ τῶν γυναικῶν. Ἰούλιος Τυπάλδος.—Μελέτη περὶ ἔρωτος.—Ὁ ἄγγελος τῆς Εἰρήνης.—Τὸ γάλα.

Ἀριθ. 796. Περίοδος βασάνων.—Ὁ ὑπέροχος ἀνήρ.—Ὁ ὕπνος. Ὁ Ἄγγελος τῆς Εἰρήνης —Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀραβίας.—Γυναικεῖοι στολισμοί.—Ρόδα καὶ κρῖνοι.

Ἀρ. 797. Τὸ Διεθνὲς γυναικεῖον Συνέδριον τοῦ Βερολίνου.—Αἱ γυναῖκες τῆς Περσίας.—Τὸ Συνέδριον Jeanne d' Arc.—Τὸ γάλα.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου.—Τὰ ἰδιωτικὰ μουσεῖα.

Ἀρ. 798 Αἱ ἔνδοξοι γυναῖκες.—Μία ἑκατονταετηρίς.—Τὸ ἔργον τοῦ Συνεδρίου τοῦ Βερολίνου.—Αἱ κυρίαι τοῦ Συνεδρίου παρὰ τῇ αὐτοκρατείρᾳ. Ἡ γυναικεία ἀγωγή.—Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν.—Ὁ συρμὸς εἰς τὸ Lougchamps.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου.—Αἱ γυναῖκες τῆς Ρώμης.

Ἀρ 799. Ἡ μονομαχία καὶ αἱ γυναῖκες.—Γεωργία Σάνδη ὡς γυνὴ καὶ ὡς συγγραφεύς.—Αἱ γυναῖκες τῆς Ἰνδοκίνας.—Αἱ γυναῖκες τῆς Ρώμης.

Ἀρ. 800. Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ μονομαχία Β'. — Ἡ George Sand ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς γυνή.—Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Κίναν.—Ἡ γυναικεία ἐκπαίδευσις Γ΄.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. — Αἱ γυναῖκες τῆς Ρώμης.

Ἀρ. 801. Ὑπὲρ τῆς ζωῆς.—Μία νέα ποιήτρια.—Γυναικεία ἐκπαίδευσις.—Αἱ ἑορταὶ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς George Sand εἰς Παρισίους.—Γυναῖκες τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀρ. 802. Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου Α'. — Ἡ ψυχολογία τῆς ἡμέρας.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου.—Ἡ Βενετία.—Αἴνιγμα (διήγημα).

Ἀρ. 803. Ἡ ποίησις τῆς βελόνης.—Εἰς τὴν γυναῖκά μου,(ποίημα).—Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου Β'.— Ἡ λογικὴ τοῦ Γιωργάκη. —Ὁ νέος Ραβδί

Ἀρ. 804. Ἡ ποίησις τῆς τιμῆς. — Ἡ Μάγδα —Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ἡ Βενετία.— Τὸ φθινόπωρον : ὁ Σεπτέμβριος. — Συρμὸς τῆς ἐποχῆς.—Παντοτεινὴ ἀγάπη —Εἰς τί νὰ ἀσχολούμεθα.

Ἀρ. 805. Προκήρυξις εἰς γυναικείους ἀγῶνας.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ὁ Ἅγιος Μάρκος τῆς Βενετίας.—Ἡ ποίησις τῆς ἀγάπης.—Οἱ τύποι.—Ἡ ἐργασία.

Ἀρ. 806. Αἱ καλλιτέχνιδές μας ἐν διωγμῷ.—Ἡ μητρικὴ στοργή—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου.—Ἡ Βενετία.—Ὁ ἄσπρος μποά.—Γράμματα διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς μαγειρικῆς.

Ἀρ. 807. Ζωγράφοι καὶ ὄχι καλλιτέχναι.—Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Ναπολεοντείου κώδικος.—Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου, ἡ Βενετία.—Γυναικεία νομοθεσία ἐν Δανίᾳ.

Ἀρ. 808. Ἐκ τοῦ θανάτου ἡ ἀθανασία.—Ποίημα τοῦ κ Προβελεγγίου.—Ἡ Βενετία. Ζ'. Γυναικεῖα χειροτεχνήματα.—Τὸ ὄνειρον.

Ἀρ. 809. Ἡ ντantέλα καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἀγρῶν. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ἡ Βενετία Η'. — Εἶναι ἔνοχος ;— Ἡ Ἰφιγένεια τοῦ Εὐρυπίδου.—Νέοι συρμοί.

Ἀρ. 810. Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ἡ ντantελιέρα τῆς Βενετίας — Τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Jean Moreas γεῦμα.—Πρόποσις Νιρβάνα.—Μία ἐπίθεσις διὰ τὴν Ἰφιγένειαν.—Κάτω ἀπὸ τὴν γέφυραν τῶν στεναγμῶν.—Ἡ ἑορτὴ τῶν νεκρῶν εἰς τὸ Μόναχον.

Ἀριθ. 811. Ὑπατία ἡ Ἀλεξανδρινὴ φιλόσοφος.—Ἡ βελόνη, ἡ μουσικὴ καὶ τὰ γράμματα.—Πήγασος ὑπὸ ζυγόν.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ἡ Βενετία.

Ἀρ. 812. Ἑλληνικὰ κεντήματα.—Ἡ βελόνη, ἡ μουσικὴ καὶ τὰ γράμματα.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου.—Μητέρες καὶ παιδιά.— Τὰ Κυριακὰ μαθήματα τῆς Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς.

Ἀρ. 813. Ἡ ἁγία Αἰκατερίνη.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ἡ Βενετία.—Μητέρες καὶ παιδιά.—Τὸ βαγόνι ἀρ. 13.

Ἀρ. 814. Αἱ προῖκες.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου. Ἡ Βενετία.—Ὅταν τῆς ἥσυχες βραδυές.—Ἡ χιών.—Μητέρες καὶ παιδιά.

Ἀρ. 815. Καὶ πάλιν αἱ προῖκες.— Ὁ Τολστόη. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου: ἡ Βενετία.—Διὰ τὰ χέρια σου ποῦ κρυώνουν.

'Αρ. 816. 'Ο νέος Ροβινσών. — Ρωσσικὴ φιλολογία.— 'Ο Τολστόη.—'Από τὸ ταξεῖδί μου: ἡ Βενετία.—Παιδικαὶ διασκεδάσεις.— Γυναικεῖοι συρμοί.—Μεγάλαι γυναῖκες τῆς 'Ιταλίας: Μαρία Γαετάνα 'Αγνιέζη.

'Αρ. 817. Τὰ Χριστούγεννα.—Τὰ Χριστούγεννα τῆς 'Ανθούλας.— 'Η Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.—'Από τὸ ταξεῖδί μου: τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν Βενετίαν.—Τὰ Χριστούγγενα ὀκταετοῦς συγγραφέως. — Τὸ Δένδρον τοῦ 'Ασύλου.

'Αρ. 818. Τὸ νέον ἔτος.—Αἱ 'Ελληνίδες κατὰ τὸ 1904.—Μία 'Αμερικανὶς εἰς τὰ 'Ιαλλάϊα.—'Από τὸ ταξεῖδί μου: αἱ ἑορταὶ εἰς τὴν Βενετίαν.—Τὸ ἰδανικόν.—Αἱ δύο μητέρες.

'Αρ. 819. Τὰ δύο ἄσυλα. — Μίλημα μὲ τὰ λουλούδια.— Χωρὶς ὄνομα (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν).—Προφητεῖαι τοῦ 1905. — Αἱ 'Ιαπωνίδες: ἡ μαρκησία 'Ογιάμα. — Ρωσσικὴ φιλολογία: Λέων Τολστόη.

'Αρ. 820. 'Ολίγην ἀγάπην.—Στοχασμοὶ τῆς χαραυγῆς.—Φιλολογικὴ γυναικεία κίνησις. — 'Η κ. Henri de Regnier. — Χωρὶς ὄνομα.—'Η ἀτομικότης εἰς τὰ ζωγραφισμένα φορέματα. — Πρωτοχρονιάτικαι σκέψεις.

'Αρ. 821. Αἱ ὡρισμέναι ἡμέραι.—Μαρία Εὐστρατιάδου.—Σὲ μιὰ ποῦ πέθανε.—Σοφαὶ ἢ ὄχι;—Χωρὶς ὄνομα.—'Η κοινωνικὴ οἰκία. - Γυναικεῖοι συρμοί.

'Αρ. 822. 'Η κοινωνικὴ ζωή.—Αἱ Πυθαγοριστριαι.—Πηνειὸς καὶ Θύαμις.—Τυφλοὶ καὶ κωφάλαλοι.—Χωρὶς ὄνομα.

'Αρ.823. Πολιτικὰ σαλόνια.—'Επιστολὴ τῆς Πυθαγοριστρίας Θεανοῦς περὶ παιδικῆς ἀνατροφῆς.—'Η σκέψις. — 'Η ἡμέρα μιᾶς ζωγράφου.—'Η μὶς Helen Keller.—Χωρὶς ὄνομα.—Γυναικεία κίνησις.

'Αριθ. 824.—Πολιτικὰ σαλόνια Β'.—'Επιστολὴ τῆς Πυθαγοριστρίας Θεανοῦς κατὰ τῆς ζηλοτυπίας.—'Από τὸ ταξεῖδί μου. 'Η Βενετία.—'Από τὴν ζωὴν τῶν τυφλῶν καὶ κωφαλάλων. Marie Heurtin.—Χωρὶς ὄνομα.—Γυναικεία κίνησις.

'Αριθ. 825. Μητέρες χαρεῖτε.—'Επιστολὴ τῆς Πυθαγοριστρίας Θεανοῦς περὶ διοικήσεως τῶν ὑπηρετριῶν.—Τὸ σπίτι μας (ποίημα).—Αἱ γυναῖκες ὡς κηδεμόνες.—Χωρὶς ὄνομα.—Μία διάλεξις περὶ νέων καὶ ἀρχαίων συρμῶν.—'Από τὸ ταξεῖδί μου. 'Η Βενετία.

Εἰς ὅλα τὰ φύλλα ἐδημοσιεύθησαν ἐπιφυλλίδες ἐκλεκτῶν διηγημάτων, ποιήματα τῶν καλλιτέρων 'Ελλήνων συγγραφέων, συνταγαὶ μαγειρικῆς κλπ.

Αἱ συνεργάτιδες τῆς «'Εφημερίδος τῶν Κυριῶν» κατὰ τὸ 1904.

'Η ἀοίδιμος Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου, καὶ αἱ κ. κ. 'Αθηνᾶ Σερεμέτη, 'Ελένη Γεωργιάδου, Μαρία Μαρτέν, 'Αμαλία Βάλβη, Δέσποινα 'Αγγερέτου.

Αἱ δες Εἰρήνη Νικολαΐδου, Μαρία Πινέλη, Καλλίρροη 'Αδαμιάδου, 'Αλεξάνδρα 'Αποστολίδου, Μόσχα Μπίστη, καὶ Παρισινή. Καὶ ἡ κ. Καλλιρρόη Παρρὲν διευθύντρια καὶ ἀρχισυντάκτις. Πρὸς ὅλας τὰς εὐγενεῖς συνεργάτιδάς της ἡ 'Εφημερὶς τῶν Κυριῶν ἐκφράζει τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην της.

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν μας, διότι ἕνεκεν ἀπροσεξίας ὁ σήμερον δημοσιευόμενος πίναξ τῶν περιεχομένων μετὰ τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ 1904 δὲν ἐδημοσιεύθη, ὡς ὤφειλε, εἰς τὸ προτελευταῖον φύλλον. 'Επειδὴ ὅμως αἱ τέσσαρες αὐταὶ σελίδες εἶναι χωρισταὶ ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ σημερινοῦ φύλλου, τὸ πρᾶγμα διορθόνεται.